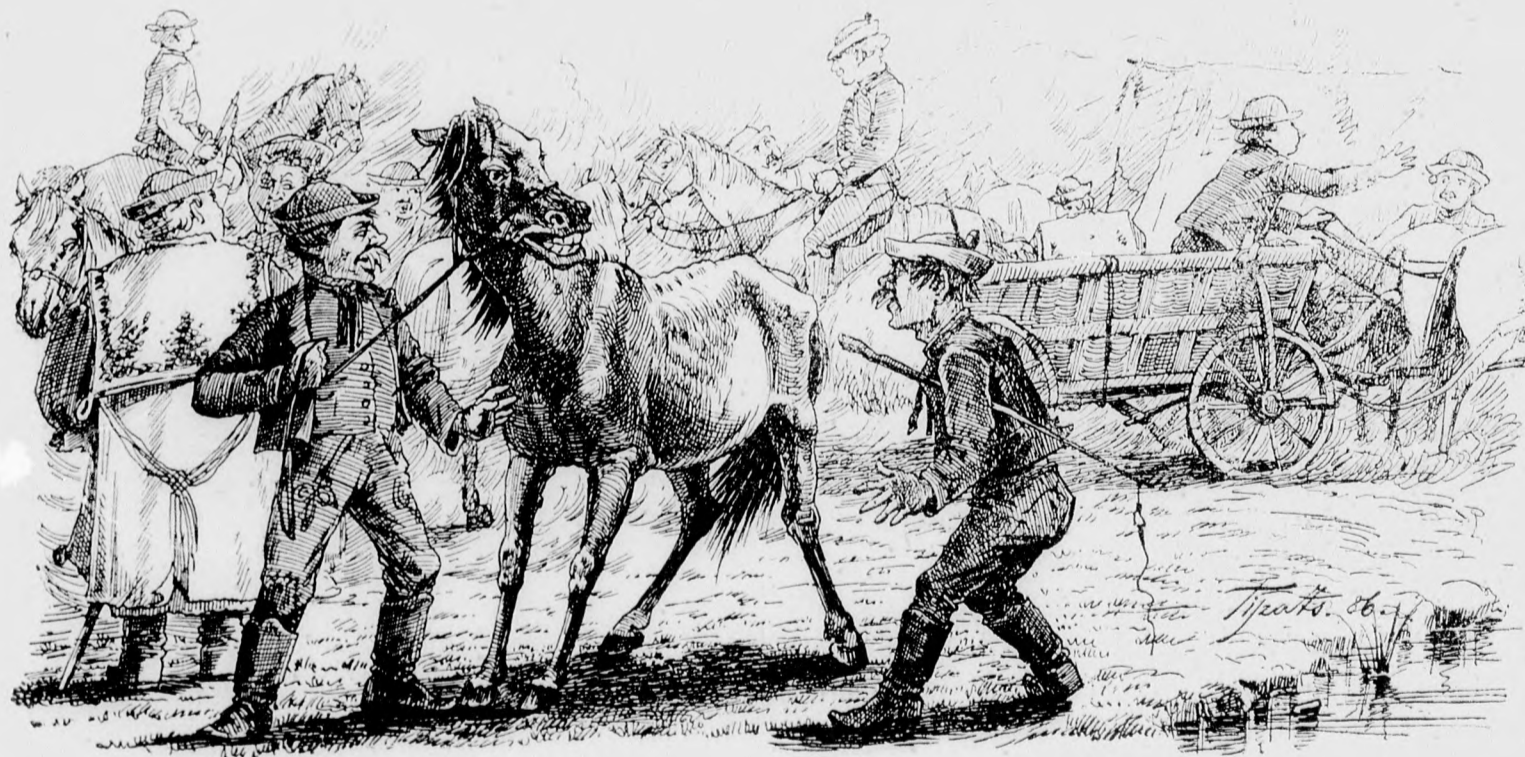


I. kötet.

Budapest, 1886. szeptember 5-én.

36. szám.

Az előzékeny ló.



- Nem harapós ez a ló, komám?
- Mán hogy vóna harapós!
- Hát akko minek vicsořitja ugy a fogát, mihelyest közelébb kerülök hozzá?
- Csak azért, mer tudja mán a szegény pára, hogy ugy is megnézi komám a fogát, hát inkább maga mutatja meg.

Egyes szám ára 16 kr.

Az alispán zsidaja.

Még mikor nem volt minden vármegyében három-négy milliomos, és 40—50 százezeres zsidó; még mikor minden földesurnak meg volt a maga házi zsidaja, a ki eladta vagy megvette gabonáját, borát, elhullott ökrei, birkái bőrét s kölesönt adott vagy szerzett; még mikor nem a főispán és adófelügyelő, hanem az alispán és szolgabíró voltak a megye urai: akkor történt az Nógrád vármegyében, a mit én most elmondok.

Bodonyi alispánnak volt egy Schweitzer Ádám nevű házi zsidaja. Hosszu éveken át mindig pontosan teljesítette Ádám földes urának megbízásait. Gabonáját, borát mindig jó áron adta el, vagy vette meg. Ha pénz kellett korteskedésre, kocsi-, lóvásárlásra, fürdőre, mindig adott vagy szerzett Ádám hatos kamatra váltó s betáblázás nélküli.

Megyeszerte ismerték a romhányi zsidót gazdagságáról és becsületességéről. 60,000 váltó forintra becsülték tisztességesen szerzett vagyonát. Nagy vagyon volt ez akkor, midőn még nem volt dohánymonopolium, vasutépítés, Duna-Tisza szabályozás, állami kölcsön keresés, járadék kibocsájtás, konvertálás és szabad uzsora, amikből azóta sok hitsorsosa milliomos lett és nagy uradalmakat szerzett. 60,000 váltó forint roppant nagy összeg volt akkor. —

Nehéz volt azt elhelyezni, mert a zsidó birtokot nem vásárolhatott; pénzét csak kamatra adhatta, vagy kereskedésbe fektethette. Ádám nem akarván kereskedő lenni, pénzét kereskedő rokonainak adta kölcsön 3000 frt hiján. De vesztére, mert egy szép napon arra ébredt fel, hogy csak az a 3000 váltó forintja van, a mit megtartott. A többi örökre elveszett. Egyik rokona 10,000 frtjával Amerikába szökött, a másiktól rablók vették el a kölcsönzött pénzt; a harmadik, midőn beperelte, aláírását tagadta meg; a negyedik, mielőtt adósságát megfizette volna, Ábrahám kebelébe költözött; az ötödik, hatodik elment Oroszországba prémekre geschäftelni, de soha vissza sem tért.

Mit csináljon hát most már a szegény Ádám a megmaradt 3000 forinttal és nagy családjával? Vállalkozónak csap fel, gondolta, és ajánlatot kért az alispántól. Az alispán szívesen megadta. Ezzel az ajánlattal és a megmaradt 3000 frttal egyik felvidéki vármegyébe ment Ádám s ott

nagy mennyiségű fát vásárolt. Hanem az üzlet rosszul ütött ki. Nem csak 3000 frtját vesztette el, hanem még 500 db. arannyal adós is maradt, a miért a szolgabíró őt a földes ur kérelmére letartóztatta azon kijelentéssel, hogy addig nem bocsátja szabadon, a míg az 500 aranyat le nem fizeti. Egy reménye volt csak szegény Ádámnak. És ebben nem csalódott. Irt az alispánnak; az alispán pedig elküldte az 500 aranyat annak a zsidónak, a kiről tudta, hogy szegényebb a templom egerénél, mert egy fillérnyi vagyona sincs.

Igy megszabadult végre Ádám. Sirva köszönte meg az alispánnak jótéteményét és kérte továbbra tanácsát. Az alispán csak annyit felelt:

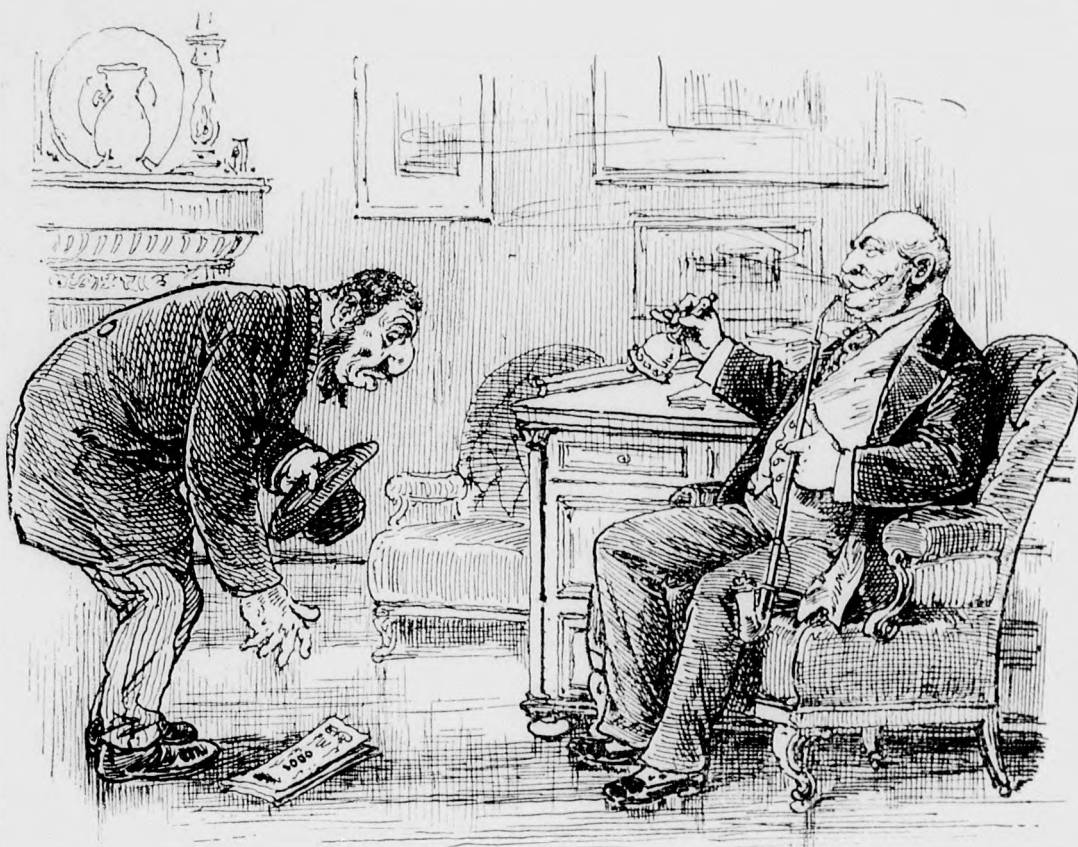
— Ne busulj, Ádám, majd megsegít Isten. Ha hivatlak, jőjj rögtön; addig pedig várj türelemmel!

Néhány napra ezután megleszerte elterjedt a hír, hogy a vadkerti gazdag és büszke zsidó ellen, a ki korcsmájában egy nemes embert felfofozott, a királyi és hétszemélyes tábla igen enyhe ítéletet hozott. — A helyett, hogy fej- vagy összes vagyonának elvesztésére ítélték volna, a mint ez a törvényben áll, csak egy eszendei börtönt, 25 botot és 400 pengő forint birságot róttak ő kelmére.

A mit a megyei nemes urak keveseltek, attól a vadkerti zsidó szörnyen megijedt. A 400 forint birságot még csak lefizette volna, de a 25 botot kiállani és az egy évi megyei börtönt leülni, borzasztóbb volt előtte, mint egész vagyonát elveszteni, mert az elvesztett vagyont újra visszaszerkezhetni, de a már egyszer kiállott 25 botot s egy évi börtönt lekivittetni nem lehet. Mit tegyen hát? Pest leg-híresebb fiskálisai sem tudtak kedvére való tanácsot adni. Elszánta magát, és felkereste az alispánt, a kihez az ítéletet leküldték végrehajtás végett. Az alispán épen jó kedvében volt s azzal fogadta a zsidót:

— No kapóra jössz, Áron, ép most akartam a kommisszáriust éretted küldeni!

Földig görnyedt a büszke zsidó s reszketve ejtette ki kezéből azt a szép három darab uj ezrest, melyekkel a rettenetes ítéletnek végrehajtását hosszú időre felfüggeszteni gondolta. Az alispán nem szólt semmit, hanem hajduját csengette be és a zsidót három ezresével együtt



bevitette a várnagyhoz azon üzenettel, — nem irtak akkor még annyit, mint most — hogy további rendeletig tartóztassa le. Rettenetes aggodalmak közt töltött ki Áron 24 órát.

Másnap felvezette Áront az alispán hajduja és Áron szájtátva hallja az alispán szájából, hogy 24 óráig azért volt fogságban, mert őt megvesztegetni akarta; miután ezt leülte, haza mehet s várja az idézést. Nagy volt Áronnak öröme, de azért aggodalma sem szünt, mert folytonosan remegett az alispáni idézéstől.

Míg Áron remegéssel töltötte az időt Vadkerten, az alatt az alispán magához hívatta házi zsidáját s átadott neki 800 váltó frtot azzal a parancssal, hogy vásároljon össze olcsó bort, a mennyi az alispán pinczejében elfér; a mi pénz még kelleni fog, azt majd átadja. Egy hét sem folyt még le, midőn Ádám jelenté már az alispánnak, hogy a pinceze tele van.

— Jól van Ádám, — mondá az alispán, — most menj Vadkertre a koresmároshoz és kínálj neki megvételre a borokat.

Ádám még az nap kínálta a bort Áronnak és Áron már másnap Bodonyban volt az alispán pinczejében. Megkóstolta az első hordó bort s nem győzte eléggé dicsérni. Megkóstolta valamennyit s mindről azt állította, hogy soha jobbat nem ivott. Az alispán nem szólt semmit, hanem mikor Áron a bor árát kérdezte, azt felelte, hogy miután a bor olyan jó, hát oda adja akóját egyre-másra 10 frtéért. Áron nem szólt rá semmit, hanem összeszámolta a hordókat, kiszámította az árát s leszámolta ott mindjárt az alispán kezébe; az alispán pedig zsebre tette s miután a pinczekulesot Áronnak átadta, Ádámmal a kastélyba sétált. Itt aztán ő vette kezébe a ezeruzát s kiszámította, hogy Ádám tartozik neki 500 arannyal, azután a borokra felpénzül adott 800 frttal, végre a parasztnak, kiktől a borokat vette, még 400 frtal, összesen tehát 1200 váltó frttal és 500 körmöczi arannyal. Ezt a summát szépen kiolvasta a vadkerti koresmáros pénzéből, a többit pedig olvasatlanul átadta Ádámnak e szavakkal:

— No Ádám, ez a tied, légy ezután okosabb és becsületes, mint voltál!

Nagy summa volt, a mit Ádám kapott, 3250 váltó frt. Ma is bizonyítja ezt az Ádám fia, mert együtt olvasta meg apjával még az alispán kapujában.

Ez a summa pénz s az alispán tanácsa hozta vissza a Schweitzer család szerencsáját. Ezzel a pénzzel szerezte aztán azt a tekintélyes vagyont, melyet gyermekeire hagyott. Kegyelettel beszélnek el ma is gyermekei atyjuk változatos sorsát és az alispánnak nemes tettét.

Hát a vadkerti koresmárossal mi történt? Hát bizony oly dolog, a minő most is naponként megtörténik. A hétszemélyes táblai ítélet leirója — talán valami jó ebéd után — összetévesztette a neveket s a felpofozott nemes uri emberen rendelte végrehajtani a 25 bot és egy évi

börtönbüntetést. Ezt az ítéletet aztán aláírta szépen a Personalis és Referens s leküldték végrehajtás végett a megyének. Az alispán észrevette rögtön a nagy hibát s az ítéletet azon a hosszadalmas uton, a melyen jött, visszaküldte a Hétszemélyes Táblának «korrigálás» végett. A Hétszemélyes Táblán pedig az egész per elveszett.

Kéglly József.

Kétértelmű fenyegetés.



Tanítónő. Anna, miért jöttél olyan későn?

Anna. Nem jöhöttem előbb, kérem, mert . . . mert egy kis öccsikét kaptunk!

Tanítónő (mérgesen). Ez legyen az utolsó eset; többet ilyesmi nálam elő ne forduljon!

Az önérzetes czipész.

A városligeti ringlispilben egy fiatal uracs erősen nézdegélte a lovagló deli konyhatündéreket. Ezalatt egy mellette álló a lábára lépett. Az uracs várja a pardon kérést, de midőn ez nem történt, dühösen oda szól:

— Paraszt!

— Kérem, én czipész vagyok! — sietett válaszolni indignált hangon az önérzetében sértett lábtyüművész.

Félreértés.

«Mit ettél báránycám?» kezdetű gyermek-verset tanította utánmondattással egy délutáni lecke-órán az első osztály kezdőinek tanítójuk.

— No mondd — szólit meg egy piros-pozsgás kis fiut a tanító: «Mit ettél. . .»

A fiu hallgat és bámul.

Ismételten, nyersebben szólitja meg a tanító:

— No mondd már: «Mit ettél? . . .»

— *Kö . . . kö . . . köménymaglevest!* — válaszolt sirásra fakadva a gyerek.

Kapaszkodjál uram Jeezus!



Imre János, csiki góbé a hegyoldalon fekvő földjére nagy feszületet állíttatott. Egyszer munka közben zivatar támadt, mely majd lesodorta Imre uramat s csak az mentette meg, hogy egy galagonyabokorba kapaszkodott. Azonban a feszületet lesodorta az ár. Imre János félkézzel utána kapott, de nem tarthatván fel, rá kiáltott:

— Kapaszkodjál, uram Jeezus, mert én nem segíthetek rajtad!

Roszkor használt udvariasság.

A törvényszéki elnök meghalván, a hivatalnokok részvétőket a családnak küldöttség által nyilvánították.

— Szivem mélyéből köszönöm részvétőket — mondá az elhunyt fia a küldöttség szónokának.

— Ó kérem, hisz csak kellemes kötelességet teljesítettem! — mondá a mindig udvarias szónok.

Ez is szerencsétlenség.

Anyá. Mi bajod, Náci fiam, mért csinász oly savanyu képet?

Náci. Mert én olyan szerencsetlen flótás vagyok. Töksi Gyuri volt az osztályunkban az utolsó, mert én nagy fáradtsággal fel tudtam küzdeni magam, hogy utolsó előtti lettem, most meg tegnap meghalt Töksi Gyuri s én ismét utolsó leszek.

Paraszt észszel.

— Hej atyafi — szólítja meg a kocsin utazó uri ember a vele szemközt jövő parasztot, — merre van Pészak?

— Erre a hátuk megett.

— Ugy hát mehetünk vissza?

— Dehogyan mennek, — szól a paraszt — csak forduljon meg az ur a kocsijával s menjen csak mindig előre.

Egy fővárosi vendéglőben.

Falusi vendég. Pinczér! van valami enni való?

Pinczér. Tessék itt az étlap.

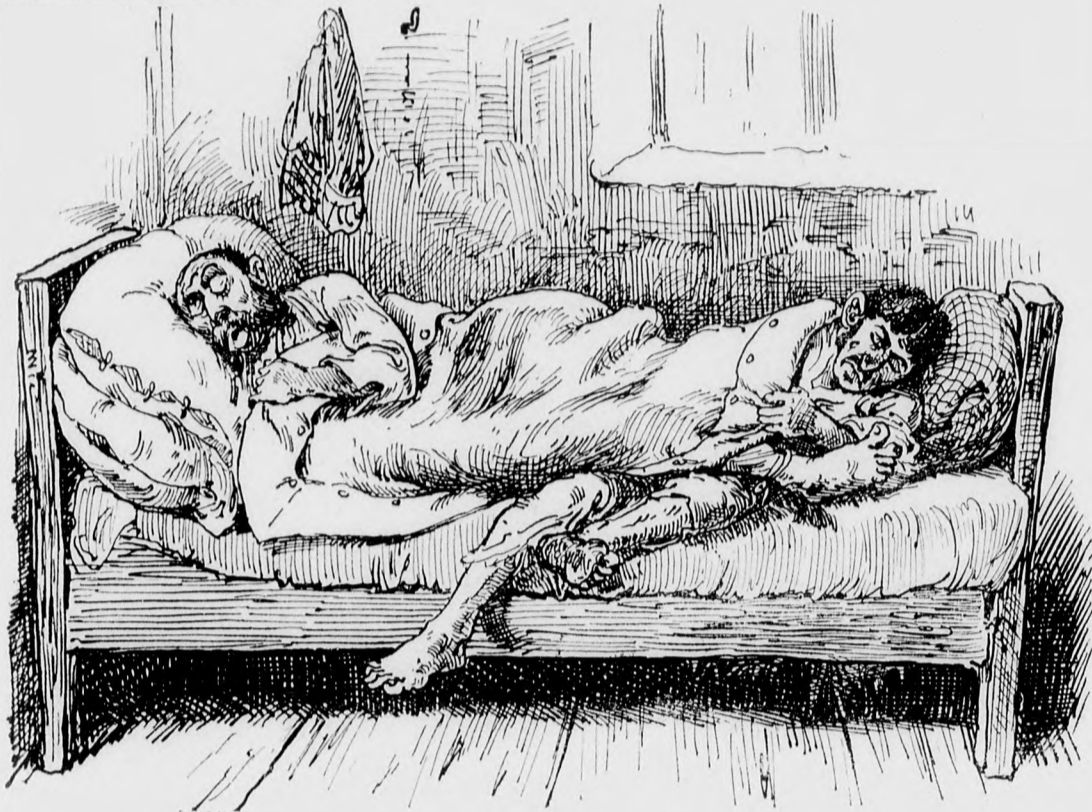
Falusi vendég. (Elejétől végig áttanulmányozza, végre nagy gondolkodás után megszólal.) Pinczér! van pecenye?

Nagyszerű állomás.

Bernát. Pszt Izidor! Hallottál micseda nacczerő államást kapott a Wes-selényi Maxi?

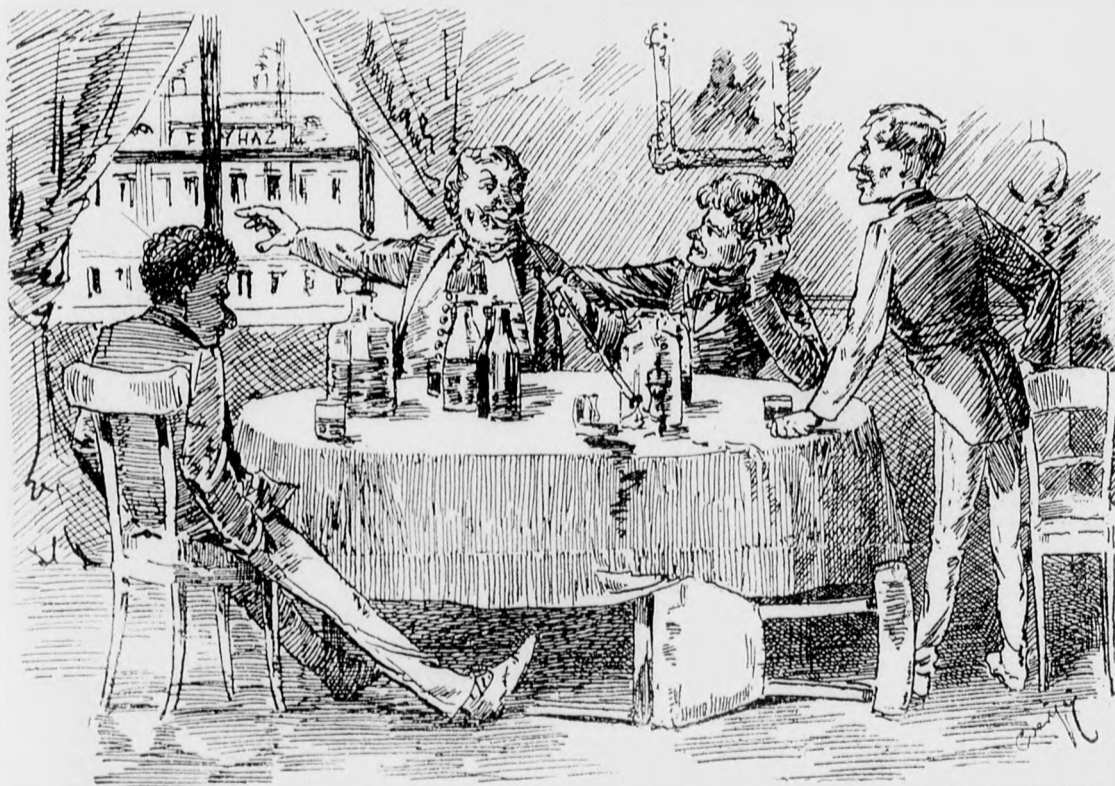
Izidor (kicsinylőleg). Ajpaj! És te eztet nacczerőnek mondsz? Koszt, kvár-tél és hós florent! . . .

Bernát. Nű és a tekintélt, o mi onnak a ficzkónak ottand a czégnél van, oztat te számlán kivól haczez?



— Képzeljél esok, ű meg a séf — edj ágyban alosznak!!

A jövő.



Szives Miklós mindig éles szavakban kelt ki a mai fiatalság ellen. Kifakadásaikat az okozta, hogy az ő vendégszerető házat már messziről elkerülik. — Szhja, mert az öreg mindig asztal alá szokta őket inni.

Egy napon mégis elcsipett három átutazó vándorszínészt, kik azonban hősiiesen állták meg az italt, mikor az öreggel már forgott a világ.

Eszébe jut az ő rendes keserősége és hosszú predikációval rámutat az átalellenben fekvő vaczi fegyházra, így végezvén szónoklatát:

— Látjátok, koresfiak, oda fogtok kerülni mind, méltó helyetekre!

— Reményilem, kedves bátyám ott is ilyen szivesen lát bennünket, — tor-kolta le az egyik muzsafi.

Alaposság.

Megunta a német tudós
Penészes szobáját;
Sétálni megy, és a mező
Felé veszi utját.

Itt mindjárt egy nagy zöld térség
Tűnik a szemébe,
Ilyet ő még soh' se látott
Teljes életébe.

Mi ez? kérdi egy paraszttól,
Ez bámul az urra,
És aztán nevetve mondja:
Hát bizony ez búza.

Erre aztán a nagy tudós
Felkiált nagy vigan:
Ez tehát a búza, melyről
Hét kötetet irtam?

Való.

Hiába nem fizetnek.

A szent Istvánnapra Budapestre jött atyafiak az osztrák államvaspályaudvarnál beültek egy omnibuszba.

— Hová tetszenek? — kérdi tőlük a vezető.

— Szikszayhoz igyekszünk.

— Akkor leszállhatnak a Ferencziek-terén; mert Szikszay előtt nem me-gyünk el.

— Mért? Hát nem lehetne arra hajtani?

— Nem lehet.

— Meddig megy hát ez a kocsi?

— Ez kimegy a kalvária térre.

— Nohát akkor inkább kimegyünk oda, oszt gyalog fáradunk vissza, de hiába nem fizetünk!

Vallomás.

Hogyha annyi szemem volna,
Hány tükörbe magad nézed,
Szőke kis lány, mindenikkel
Csak téged néznélek.

Hogyha annyi kezem volna,
A hányan már tánczra kértek,
Szőke kis lány, mindenikkel
Téged ölelnélek.

Hogyha annyi szívem volna,
Mint ruhád egy nap cseréled,
Szőke kis lány, mindenikkel
Téged szeretnélek.

S hogyha annyi kincsem volna,
A mennyi a te szeszélyed,
Szőke kis lány, akkor még tán
Nőül is vennélek.

Baróti Lajos.

Nem nyitja ki.



A vasuti mérnök terve szerint az új vasutnak egy pajta helyén kellett keresztül mennie. A mérnök oda hivatja a pajta tulajdonosát, hogy nyissa fel a pajtát. A paraszt felnyitotta. — A mérnök megnézte s meg volt vele elégedve.

Mikor menni készül, oda szól a paraszt úgy félvállról:

— Azt gondolja a tekintetes ur, hogy olyan bolond leszek, hogy mindig fölnyitom a pajtámat, mikor a vasut gyün?

Az a kedves nénémasszony.

Egész széles Nagy-Garaszon
Nincsen olyan híres asszony,
Olyan derék jó gazdasszony,
Mint a kedves nénémasszony.

Szoba-lánya kettő-három,
Bál kell télben, fürdő nyáron,
Orvost kér őszön, tavaszon
Az a kedves nénémasszony.

Arzát mindennap pingálja,
Cselédeit eltángálja.
Kötődik tetten s a szón
Az a kedves nénémasszony.

Tunikája egész halom,
Tükör fityeg minden falon,
Él, öltözik nagy ravaszon
Az a kedves nénémasszony.

Czimbalom peng, zongora szól,
Mindegy olvassz, irsz, vagy alszol,
S énekel, hogy megszalasszon,
Az a kedves nénémasszony.

Beh szeretnék férje lenni,
Nem volna köztünk baj semmi,
Füstre tenném, hogy megasszon
Az a kedves nénémasszony.

A vendéglőben.



I. vendég. Ez a pinczér megint többet számított egy hatossal!

II. vendég. No, én tegnap jól lehordtam, azért ma már nem is mert megcsalni, sőt egy krajczárral még többet is adott vissza, mint kellett volna.

I. vendég. Hjah, barátom, már annyira megszokta ezt a számításmodot, hogy ha mást meg nem csalhat, hát magát csalja meg.

Komoly ellenvetés.

— No bizony, Kohn ur, ha szereti a leányomat és csakugyan el akarja venni: térjen át a katolikus hitre.

— Bajos dolog az, kérem szépen, mert a katolikus egyház nem ösmer elválást.

Az utolsó schwarzgelb.

(Krónikás adoma.)

Az 1848—49-iki szabadságharcban a magyarországi német ajku polgártársak meglehetősen jól viselték magukat. Különösen megállták helyüket a tolnavármegyei svábok. Zúgolódás nélkül mentek Ozorára, neki eresztették a bajuszt, s az ifjabb nemzedékből nem egy hős honvéd vált. Még a Bach-korszak alatt sem adták fel a jogfolytonosság eszméjét.

A gyönkiek is pompásan viselték magukat. Csak egyetlen egy *schwarzgelb* találkozott az egész faluban. Az öreg Hartmann Sepl. Szívós német természete volt az öregnek. Folyvást szidta Kossuthot, és az át-át vonuló magyar katonaság elől kibujdosott a szőlőhegyre. Ott aztán bezárkózva a présházba, solo ivott a császáriak győzelméért.

Történt egyszer, hogy egy dragonyos ezred vonult keresztül a falun. No hiszen volt nagy öröme Hartmannnak. Daczára a hétfői napnak, újra borotválkozott, hófehér pisztoly-nadrágot huzott, s még a háza tájékát is tisztára separtotta. Aztán bejelentette magát az ezredesnél. Elmondta, hogy ő az egyedüli gutgesinnt az egész rebellis faluban. Adjanak hát neki kvartélyra egy egész káplár alja katonát, ő azokat urasan ellátja étellel-itallal, estére meg kiviszi őket a szőlőhegyre s ott fognak nagyokat inni a császár egészségéért. Természetes dolog, hogy a kívánságot a legnagyobb örömmel teljesíté az ezredes. Estére kelve aztán olyan riadalom volt Hartmann pinczéjében, hogy még a harmadik faluba is áthangzott. Az érdeemes svalziszér urak, a kik az egész vonalon keresztül csak savanyu arcokkal, kelletlen, muszáj vendégszeretettel találkoztak, felhasználták a kedvező alkalmat, s ettek torzig, ittak rogyásig.

Éjfélféle járt már az idő, midőn egy rezes orru kapitány s néhány kiehült lajdinánd is oda vetődött. Erre aztán már Hartmann egészen oda lett az örömtől. Hordta a legjobb bort, kínálta a friss kalbászt, pecsenyét, hófehér kalácsot s az oda rendelt falusi trombitás bandával fuvatta a Radetzky marsot. Nem sok idő múlva az egész kompánia tisztességesen be volt rugva. Danoltak, tánczoltak, jódliróztak, orditoztak; tiszték, közlegények összeesókolóztak Hartmannal. Egyszer aztán Hartmann, a mint rá néz a hanczurozó vasasnémet kompániára, önkénytelenül elmosolyogja magát s így szól nagy csöndesen:

— Na! Wen der Kossuth kummen thät, ta mächt ihr hipsze! (Ha most jönne Kossuth, tudom, hogy eleblábolnátok.)

Olyan lassan volt ez mondva, hogy alig hallhatta valaki. A dragonyosok másnap délután utra készültek. Szépen fel voltak állítva a piacz közepén.

A báméskodó falusiak kíváncsian várták az indulást. Egyszer aztán csak hangzik a rezes orru kapitány szava. — Wo ist der Spion? (Hol a kém?)

Erre aztán a tisztelt vasasnémet urak kiczepelnek a községházából egy derest, utánna vonszolják a holtra ijedt Hartmann, lekapják a tiz körméről, ráfektetik a deresre, s két káplár olyan olvasatlan huszonötöt hegedül a pisztoly-nadrágra, hogy annak a foszlányai menten alkalmasakká váltak a bankó készítésre.

Mikor Hartmann felkelt a deresről, akkor már határozott republikanus volt.

Ő volt az első és utolsó *schwarzgelb* Gyönkön. Lámpással sem találhatni azóta ott csak egyetlen egyet is.

Csalántevél.

Mit tanultak?

— Mit tanultatok ma az iskolában, Laezika?

— Ma azt tanultuk, hogy a ki az iskolapénzt meg nem fizeti, azt kilökik az iskolából.

Virsli dráma.
— A susztervilágból. —



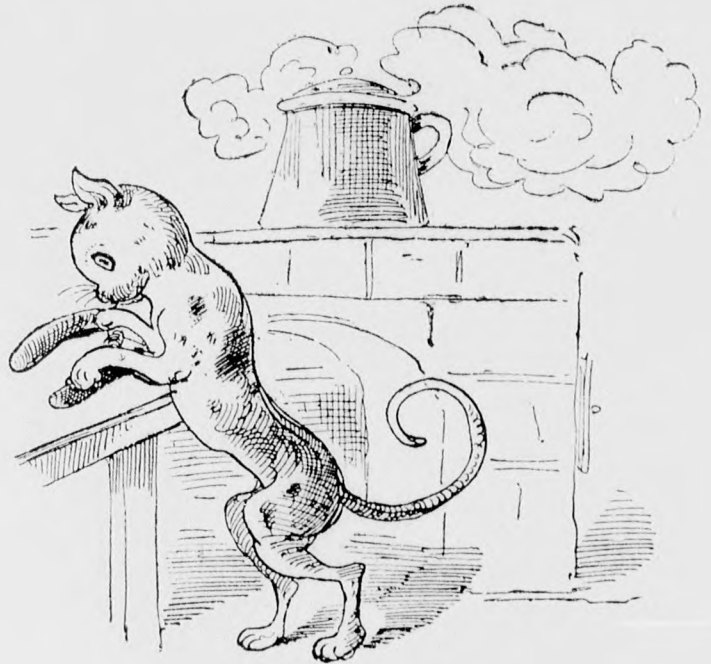
Majst'ram megrendelte mára,
Virsli legyen vacsorára.



S hogy teljes legyen a tor ma,
Virslihez kell reszelt torna.



Majst'ramné fut, győzi szuszszal,
Hoz pár virslit triumfuszszal;



Míg tormáért jár — sebtiben,
Macska kárt tesz a virsliben.



Tüzet éleszt s fazekába
A víz zuborgását várja.



Visszatérve száját tátja,
Virslinek hült helyét látja.



S dühében a falánk czirmost
Leforrázni készül im most.



Macska a bajt megneszeli,
Utját ajtó felé veszi —

Sváb hazafiság.

A Bach-korszakban egy sváb állott a hógyészi es. kir. járásbiróság előtt. Az elmarasztaló ítélet kimondása után erélyesen tiltakozott annak törvényessége ellen, tiltakozását azzal indokolván, hogy véleménye szerint a mostan uralkodó fejedelem nem törvényes királya Magyarországnak.

Egy szomoru emlékü, de sok tekintetben számalmat érdemlő magyar beamter kijön a türelemből s magyarul rá kiált a svábra :

— Te csámpás! Hát miért nem törvényes királyod neked ő felsége?

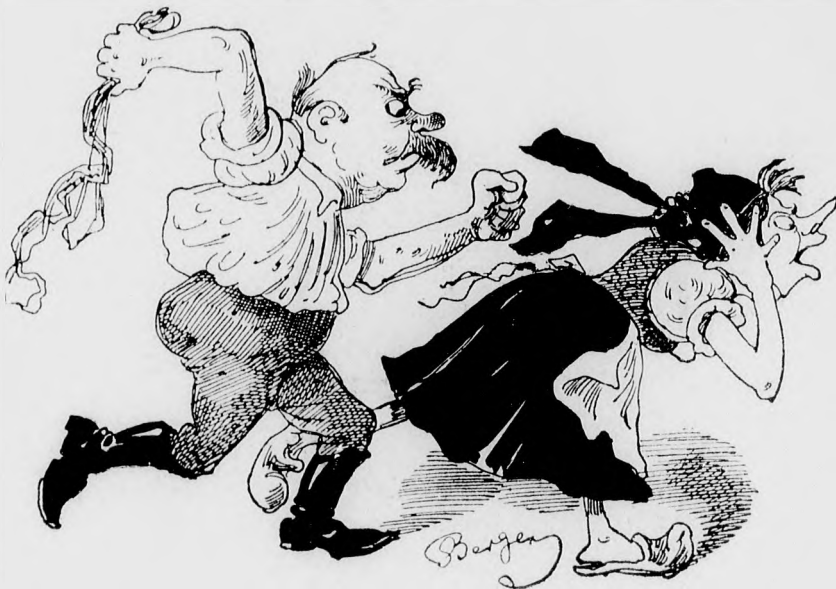
A sváb egyet előre lép s aztán nagy bátran oda szól:

— Azért mert nincs neki sapka! (Értsd: nincs megkoronázva.)

Nem lett neki kutya baja sem.



Zsupsz! . . Majszt'ram jön — ó, a kába! —
Forró viz locsesan nyakába . . .



Ezzel aztán kész a dráma :
Majszt'ramnének vaesorára
Lábszij virslit fest hátára.

G—ch I—n.

Az ikrek előtt.

— De csudálatosan összenöttek ezek! Aztán hány éves ez, a ki jobbról van?

— Kilencz éves.

— És a másik?

Meghült.

Debreczenben járt a falusi biró s ott meglátogatván a táblabirót, azt éppen uzsonnánál találta. A táblabiró tréfás ember volt; oda szól a feleségének :

— Ugyan anyjok, kináld meg biró uramat ebből a fagylaltból!

A biró uram belemártja a kanalat s hirtelen lenyeli a fagylaltot, de a fuldoklástól kivörösödve, fejrángatva mondja :

— Aunye nacságos asszonyom, de mód nélkül meghűt ez a kis itel!

Magyar klasszikusokból.



S a kis szobába toppannék,
Röpült felém anyám.

Petőfi.

Zavarba hozták.

Nagy temetés készült Pályiban, melyre kivitték a lutheránus papot is a szomszéd városból.

A jó stóla reményében ékes beszédet készített, s nem lévén gyakorlott szónok, egész uton próbálgatta, hogy jobban menjen.

Hogy hogy nem azonban a helybeli kálomista pap megtudta a kolléga beszédének textusát, s mivel nehezebbre esett, hogy egy idegen papot is hívtak, mint jó rögtönző elhatározta, hogy megtréfálja a papot, annyival inkább, mert az első szó az övé volt.

Felmegy a szószékbe s beszélni kezd azon alapigékről, hogy «elmentél, de nemsokára visszatérsz» — s tart erről egy igen sikerült rögtönzést.

Elképedve hallgatta odalenn a vendégpap a beszédet s minél tovább hallgatta, annál nagyobb zavarba jött; tanakodott, hogy lehetne valami másról beszélni? mert az ő beszédének érveit a szónok egytől-egyig megezőfalta, de hiába, nem mert belefogni s végtére is, mikor rákerült a sor, kénytelen volt nagy kinnal elsietni a nagy hatásra készített dictiót, mely épen ellentétje volt az első szónoklatnak.

A mint végig hallgatta a közönség, egy fejét két könyökére hajtott ájtatos csizmadia nagy hangosan eldörmögte magát:

— Hát aztán melyiket higyük már most?

Az iskolából.

Tanító. No kis fiam, Nagy Ferkó, mondj nekem egy átlátszó tárgyat!

Nagy Ferkó. Ablak.

Tanító. Jól van! No még egyet.

Nagy Ferkó. Kulcslyuk.



— Könnyü rést ütni az ósdi váron, könnyü meghódítani az élte virágán tuljutott hölgyet.

— A fecsegő akkor legbeszédesebb, mikor befogja száját.

A mult számban közölt hangjegy rejtvény megfejtése:

De faggatsz.



Budapest, K.-Gy. Köszönjük a küldeményt a jókívánatos nyomtatékkal, melyre csak azt jegyezzük meg, hogy jó hetilapnál nincs uborka-szezon. A nyul-jágert Jankónak adtuk kidomborítás végett, de a többi közt is akad

kidomborításra méltó. Csak a rugott csillagok néhányja nem akarja szülője nevét megtagadni. Jobban oldalba kell rugni, hogy vakítóan sziporkázzanak. — *Ujdondász*. Ilyen friss újdonságokkal mindig szívesen látjuk. — *B.-Szt.-Márton*, T. Z. Elődeikhez méltók. Ha tőlünk függött volna, már el is jártuk volna a kerिंगőt, de lassu piktor kézbe került. — *Vén Bogár*. Az egyiket már is elhelyeztük. — *Spakk*. Elég sikerült, de mi szükség az Arany románézat beleszőni? — *V-ó*. Az egyik jön, az elbeszélésféle azonban most se sikerült jobban, mint máskor. — *Buzsák*, Sch.-B. Az anyai eleséplés nagyon eleséplelt tárgy, rejtvényt pedig csak kivételképen adunk. — *Nyiregyháza*, G.-G. Nem közölhetők. — *Ultimó*. Korholáson felül állanak, kivált az adomák a verset mindazáltal elnyomta a nagy konkurrenzia. — *Foca*, Á.-A. Ezekhez már nem kell nagyítóüveg, csak hogy kibujtattuk az uniformisból, mert nem csak bakákból áll a világ! — *Budapest*, C. A küldöttekben régi ismerősökre találtunk. — *Budapest*, H.-B. Nem közölhető. — *Nagy-Kanizsa*, F.-M. Nem tartalomnélküliek, csak hogy tartalmuk nem új s nagyon hosszú lére van eresztve; ha «gyenge ereje» megerősödik, szívesen látjuk. — *Budapest*, E.-K. Megérik a nyomdafestéket. — *Budapest*, Góbé. A fejfákból válogatunk, a többit Istók szomszédunk öröklendi. — *Gyendai*. Mindkét küldemény megjött, a klasszikusokból csak a klasszikussabakat adjuk, a többiekéből is válogatunk. — *Budapest*, Cseta. A képesoportot nem használhatjuk s bármikor rendelkezésére boesátjuk.

Felelős szerkesztő: Bartók Lajos.

Egy kísérlet és megvan a meggyőződés.

A fővárosi, külföldi minták után megnyitott

uri-, fiu- és gyermek-öltöny-üzlet,

ajánlja a magas nemesség és a t. cz. közönségnek ezen telep által kibocsátott utcaiz falragaszok és ujsághirdetések szives figyelembe vételét, mert itt mindenki finoman és elegánsan a legújabb divat szerint legolesőbban viselkedhetik. Üzleti elvem: Csekély haszon, lelkiismeretes kiszolgáltatás, tuldrágán nem tartani semmit és furfangos módon meg nem károsítani. Alázatos tisztelettel

NÁDLER SÁNDOR

Budapest, IV., Kecskeméti utca 13.



Sacco-öltönyök frt 10, 15, 18, 23, 26 stb.

Felöltő bélelve frt 9.25, 12, 18, 22 stb.

Mentschikoffbélelve frt 16.50, 21, 25, 28 stb.

Loden-Sacco frt 9.50, 12.50

Vadász-kabátok frt 9.50, 12.50.

Salon-öltönyök frt 27, selyem béléssel 29, 32 stb.

Téli kabát frt 18, 26, 29, atlasz béléssel 45 stb.

Őszi- és téli nadrág frt 5.50, 7, 8.50, 10, 11.50 stb.

Gyermek- és fiu-öltönyöket mindig nagy választékban tartunk raktáron és pedig következő áron forint 5, 7, 10, 12, 14, 17, 19 stb.





☛ Vidéki megrendeléseknél elégséges a mell bőségét és a nadrág belső hosszúságát beküldeni és minden megrendelés lelkiismeretesen és pontosan teljesítettik és meg nem felelés esetén készségesen becséréltetik.

Helyiség változtatás.

Alólirottak tisztelettel tudatják, miszerint eddig IV. kerület, Ferencz József-rakpart 25. szám alatt fennállott

üveg gyári főraktárukat

f. évi augusztus hó 1-ével  VII, Károly-körut 9. szám alá 
a volt Kuhinka-féle helyiségbe tették át, azt fuvott-, csiszolt-, sajtolt- és tábla-üveggel valamint porcellán, köedény, lámpa és világítási cikkekkel dúsan felszerelték.

Kérve ez alkalommal továbbra is a nagyérdemű közönség szives pártfogását, maradunk kiváló tisztelettel

ZAHN J. GYÖRGY örökösei

kir. szab. zlatnói üvegyárak főraktára: Budapest, Károly-körut 9. sz. Fióküzlet: IV, Ferencz József-rakpart 25. sz.

Magyarország összes iskoláiban használt

ISKOLAI KÖNYVEK

rendkívül olcsó áron kaphatók

Müller A. antiquarkönyvkereskedésében.

Különösen ajánlja az egyetemi hallgatók figyelmébe

egyetemi tankönyv-kikölcsönző intézetét,

mely által bármely egyetemi tankönyv tetszés szerinti időre csekély árért kölcsön kapható

Müller A. antiquarkönyvkereskedésében.

Egész könyvtárakat,

valamint egyes jobb munkákat folyton a legmagasabb áron vásárol és bárhol hirdetett könyveket olcsón árusít el

MÜLLER A. antiquar-könyvkereskedése

Budapest, kecskeméti utca 8. szám.

Felhívás előfizetésre!

1886. augusztus 1-én egész évi előfizetést nyitunk a

MERCUR

hiteles sorsolási tudósító

tizenhatodik évfolyamára.

A «Mercur» magyar-német szövegben havonta 2—3-szor, esetleg gyakrabban is jelen meg és pedig közvetlen minden huzás után.

A «Mercur» pontosan, kimerítően és megbízhatóan közli a huzási lajstromokat és ezáltal 16 évi fennállása óta a sorsjegytulajdonos közönségnek legkedveltebb és nélkülözhetlen organuma lett.

A «Mercur» nemcsak a bel- és külföldi sorsjegyek huzási lajstromát közli, hanem hozzá minden huzás után a hátralékokat sorozatok és szám szerinti beosztással, mely beosztás a sorsjegyek revisióját lényegesen megkönnyebbiti.

WIRTH JÁNOS

16 év óta fennálló

arany-, ezüst-, ékszer- és óragyár-raktára
BUDAPESTEN

IV., hatvani utca 12. sz. a nemz. casino kapujával szemben.

Kivonat az árjegyzékből:

Arany gyűrűk ...	2.— 4.— 5.—	Arany garnitúrák ...	15.— 20.—
Gyémánt gyűrűk	8.— 10.— 15.—	Gyémánt " ...	80.— 100.—
Brillánt gyűrűk	20.— 30.— 40.—	Brillánt " ...	150.— 200.—
Arany fülbevaló	1.50 2.— 3.—	Arany óralánc rövid	16.— 20.—
Gyémánt " ...	12.— 15.— 20.—	" " hosszú	25.— 30.—
Brillánt " ...	40.— 50.— 60.—	" Collir lánc	5.— 8.—
Coráll " ...	3.— 4.— 5.—	" kereszték ...	2.— 3.—
Zománcoz " ...	2.— 3.— —	Gránát kereszték ...	1.— 2.—
Arany broche ...	6.— 7.— —		
Coráll " ...	4.— 5.— —		
Divat " ...	4.— 6.— —		
Arany karperecz	20.— 25.— 30.—		
Zománcoz " ...	5.— 6.— —		
Gránát karperecz	4.— 5.— —		

forinttól feljebb

forinttól feljebb

Nyakkendő tűk.

Arany, ezüst, gyémánt 5.— 6.—
Ezüst óralánc ... 3.— 4.—

Valódi svájci órák két évi jótállással.

Ezüst henger-óra 1 fed.	— 9.—	Arany rem.-óra 2 fed.	50.— 60.—
" " " 2 " "	— 12.—	" chron.-rem. 2 " "	— 200.—
" horgony " 1 fed.	— 14.—	" női óra 1 " "	— 18.—
" " " 2 " "	— 16.—	" " " 2 " "	24.— 30.—
Metall v. nickl rem.-óra	8.— 10.—	" " remont. 1 " "	28.— 30.—
Ezüst rem.-óra 1 fed.	14.— 16.—	" " " 2 " "	35.— 40.—
" " " 2 " "	18.— 20.—	Arany női remont.-óra	
Arany férfi-óra 1 " "	— 35.—	2 fed. zománcozva	40.— 50.—
" " " 2 " "	40.— 45.—	Arany női remont.-óra	
Arany rem.-óra 1 " "	40.— 45.—	2 fed. gyém. kövekkel	50.— 60.—

forinttól feljebb

forinttól feljebb

Részletes árjegyzéket kívánatra bérmentve küldök.

20 frton felül megrendeléseknél szabott árainból 3% engedményezek.

A raktáramból származó tárgyak mindegyike a magyar kir. fémjelző hivatal által felülvizsgálva és törvényszerűen fémjelvezve van. A drágakövek valódisága és súlyáért vevő írásbeli jótállást kap. — Minden szakmába vágó cikk dus választékban található raktáromon. — Vidéki megbízások lelkiismeretes és gyors elintézésére kiváló gondot fordítok és meg nem felelő tárgyakat készséggel kicserélek. — Levélbeli kérdézőkérésekre szivesen és kimerítően válaszolok.

Mindenféle ezüstnemű a legnagyobb választékban.

Nálam vásárolt órákért 2 évi írásbeli jótállást vállalok.

Pénzügyi rovatában a «Mercur» fontos információkat közöl, melyek tágas és folyvást növekedő olvasókörének elismerését kivívták maguknak.

A «Mercur» szerkesztősége mint eddig, jövőben is mindent el fog követni, hogy tökéletesség tekintetében, a mostani színvonalát fentarthassa.

Olvasóinak és előfizetőinek érdekeit előmozdítani a jövőben is a «Mercur» főtörekvése marad.

Ezen vezérelv foganatosítása céljából már mult évben a «Mercur» alakját lényegesen nagyobítottuk és a szerkesztőséget elismert kitűnő erőkből állítottuk össze.

A nagyobbított alakja és gazdagabb tartalmával összekötött nagyobb áldozatok dacára a «Mercur» előfizetési ára változatlanul marad és pedig bérmentesen házhoz küldve vagy posta útján

egy egész évre csak 2 forint.

A „MERCUR” kiadóhivatala

Budapest, Dorottya-utca 12.

Felhívjuk a t. közönség figyelmét lapunk mai számában hirdetett Wirth János ékszer- és óragyári raktárára, mely 16 évi fennállása óta, ugy a főváros, mint a vidék kedvencz ékszerbevásárlási helye.